

Mark Lowery

*Călătoria
mea
cu Charlie*

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Pentru familia mea.

DELFIN SĂRIND

Viața ta e un delfin sărind

Țâșnind din

Negru,

Neant

În soarele scânteietor.

Răsucindu-se,

Întorcându-se,

Încordându-se

În orice sens

Alegi.

Și împrăștiind

O infinitate și una

De stropi mărunți de apă,

Fiecare ținând scurt în sine

O vagă și mărunță oglindire

A ființei tale.

Tu ești un delfin sărind.

O întrupare minunată

A ceea ce înseamnă

Să fii viu.

de Martin Tompkins, 13 ani

ETAPA 1

DE PE STR. PLUNGINGTON NR. 886 PÂNĂ LA GARA PRESTON

VIA MAGAZINUL SUPERNEWS AL LUI FARUK

DISTANȚA: 2,5 KILOMETRI

PE JOS

Biscuiți și burice

Fratele meu mai mic, Charlie, stă cu picioarele încrucișate pe podeaua magazinului de la colț și fredonează cu ochii închiși. Face des chestia asta.

— Haide, îi spun eu, înghiontindu-l prietenește cu vechiul și jerpelitul meu pantof Reebok. Trebuie să prindem trenul.

Charlie se șterge cu mâneca la nas.

— Mai lasă-mă o clipă, Marty, răspunde el. Tocmai îmi încărcam laserul din buric.

Și *spune* des chestia asta.

Fratele meu, Charlie, nu are laser în buric. Știu sigur. Nu că l-aș fi *studiat* cu atenție vreodată. Dar, după ce împarți cu fratele tău, timp de zece ani, un dormitor înghesuit, ajungi să-i cunoști destul de bine întregul trup, fie că vrei, fie că nu.

Charlie nu e un copil obișnuit. E unul dintr-un milion. De fapt, e unul dintr-un *Charlilion*. Că veni vorba,

Charlilionul e un număr inventat de el, egal cu infinitate plus unu. Am încercat să-i explic că nu există infinitate plus unu. Infinitatea merge la infinit. Charlie a zis că sunt un cap-de-banană. Când are chef, se poartă foarte copilărește.

Uneori, la clubul de poezie de la școală, domnul Hendrix ne pune să jucăm un joc pentru încălzire. Trebuie să vorbești pe o anumită temă timp de treizeci de secunde, fără să te oprești sau să repeți ce ai zis deja. Asta aș spune despre Charlie:

„Vede prost cu un ochi, are un cap imens, sforăie ca un hipopotam, se îmbolnăvește des, are gusturi ciudate la mâncare și o memorie oribilă, e mereu fără suflare din cauza astmului, firav și impertinent, nu e în stare să facă nimic de unul singur și nici să se concentreze mai mult de două secunde, cu mintea pe dos și nu pricepe ce este pericolul. Prietenul meu cel mai bun din absolut toată lumea.“

Aici ar trebui să mă opresc. Dacă ai vrea, ai putea vorbi despre Charlie un *Charlilion* de secunde și tot ar mai rămâne alte lucruri de spus.

— Ce biscuiți vrei? îl întreb.

Domnul Faruk ne urmărește atent din spatele tejghelei. De fiecare dată când întorc ochii spre el, e fix acolo, lăsat pe spate ca să poată privi de-a lungul raionului. Îi zâmbesc, dar el se uită la mine în continuare cu fața lipsită de expresie. Încep să mă neliniștesc.

Charlie își potrivește pe nas ochelarii ca două funduri de borcan și mijește la mine ochiul cu care vede prost. Pe

ochiul sănătos are un plasture cu purcelușa Peppa, astfel încât celălalt să se obișnuiască să facă un efort mai mare. *Purcelușa Peppa* e una dintre emisiunile preferate ale lui Charlie, în ciuda faptului că e cu cel puțin șase ani mai în vârstă decât media telespectatorilor.

— De ce nu putem mânca un biscuit din rucsacul tău?

Strâng rucsacul la piept, pipăind colțurile dure ale cutiei de biscuiți *omni-speciali-rămași-de-la-Crăciun* pe care am șterpelit-o de acasă. Bineînțeles că Charlie m-a văzut când am furat biscuiții. El le vede pe toate, chiar dacă ochii lui nu sunt buni de nimic. Poate că nu laser are în buric. Poate că are o cameră de supraveghere.

— Sunt speciali, spun eu. Îi mâncăm când ajungem.

— Unde să ajungem?

— Acolo unde mergem.

Nu vreau să-i spun unde mergem înainte să urcăm în tren. N-aș face decât să-l entuziasmez. Și, credeți-mă, numai asta mi-ar lipsi într-o dimineață de sâmbătă, la șapte fără un sfert, să se entuziasmeze Charlie! Închipuiți-vă cum ar fi să îndopați un cățeluș cu bomboane albastre Smarties și cu Fanta de lămâie și apoi să-l lăsați să țopăie pe o tram-bulină: așa e Charlie când e entuziasmat.

— Au mai rămas în cutie roți din alea de ciocolată? întrebă el.

— Sigur, spun eu.

— Dar ciocolate din alea groase, învelite în folie aurie? Alea sunt preferatele mele. Nouăzeci la sută, ciocolată. Cinci la sută, biscuit.

— Și ceilalți cinci la sută? întreb eu, pentru simplul motiv că mereu îmi dă câte un răspuns ciudat.

Charlie fornăie zgomotos.

— Visuri.

V-am zis. Minte sucită.

Hotărăște să ia un pachet de Jammy Dodgers de pe raft (o alegere excelentă) și ne ducem să plătim.

Când îmi scot portofelul, las să se vadă pentru o clipă teancul de bancnote de douăzeci de lire, ceea ce este o greșală. Sprâncenele mari și stufoase ale domnului Faruk îi țâșnesc din frunte. Tipul ăsta e ca un ogar când vine vorba de bani. Poliția ar face bine să-l pună să adulmece mărfurile ascunse ale gangsterilor.

— Plecați într-o excursie specială? întreabă el, făcând semn spre rucsacul meu.

Încerc să mă gândesc la un răspuns, moment în care intervine Charlie.

— Elveția, spune el grav. Trebuie să-mi fac upgrade la laserul din buric.

Înainte ca domnul Faruk să răspundă, am și ieșit în stradă.

— Bravo, șefule, spun eu și lovesc pumnul cu Charlie.

Cu un singur ochi deschis, îmi adresează un rânjet pișicher și mijit, apoi pornim împreună spre gară.

Târâșul morsei

Un lucru trebuie să știe lumea despre Charlie: e un miracol.

S-a născut foarte timpuriu — cam cu cincisprezece săptămâni înainte de termen. Mama și tata nu m-au lăsat să-l văd cât a stat în spital, pentru că aveam doar trei ani, dar am văzut o poză: un extraterestru roșu, minuscul și sfrijit, într-un acvariu, având o căciuliță de lână pe cap și ochii ca niște mingi de ping-pong. Din nas îi ieșea un tub, avea fire prinse pe piept și în jurul lui clipeau luminițele unor aparate. În colțul pozei apare degetul mare al lui tata, care e aproape la fel de lung ca întregul trup al lui Charlie.

L-au ținut trei luni în spital, atât de bolnav era. A trebuit să respire un aparat pentru el, pentru că plămâniile lui erau o pereche de bureți umezi și inutili. Inima i-a tot cedat și a avut nevoie de patru operații de urgență. Și, după toate astea, a căpătat o infecție foarte gravă de la unul dintre tuburile respiratorii. De câteva ori le-au spus medicii mamei

și tatei să intre la el și să-și ia rămas-bun, pentru că „s-ar putea întâmpla în noaptea asta“.

Mi se face rău când mă gândesc cât de aproape a fost de... știți voi...

Dar a luptat, și a luptat și, cumva, a supraviețuit. Medicilor li s-a părut atât de incredibil, încât Charlie a apărut chiar și în ziare. Avem și acum tăieturile, înrămate, pe polița de deasupra căminului: „Faceți cunoștință cu Charlie, copilul minune“, „Luptătorul Charlie, înviat din morți“, „Viu și sănătos tun“.

Ziua în care a venit în sfârșit acasă a devenit una dintre amintirile mele cele mai timpurii. Mi-l amintesc pe tata ținându-mă pe mine pe un genunchi și pe Charlie în curbura brațului.

— Fă cunoștință cu frățiorul tău, barosane, a spus el cu o voce tremurândă și cu cearcăne vinete în jurul ochilor. Va trebui să-i porți de grijă.

Și așa zice că asta fac dintotdeauna: l-am ținut de mână când traversam strada; i-am tăiat mâncarea în bucățele și i-am legat șireturile, pentru că el era foarte stângaci; am avut grijă să-și facă bine geanta dimineața, pentru că mereu uita lucrurile de care avea nevoie; am mușcat petele de pe merele lui, pentru că are o problemă ciudată cu ele; l-am învățat să arunce și să prindă mingea, deși nu se pricepe deloc; am așteptat lângă el la milioanele de programări și consultații ale lui de la spital.

Acum câțiva ani, mama mi-a zis că sunt cel mai bun frate mai mare din lume. A fost drăguț din partea ei că mi-a

spus asta, însă eu nu așa privesc problema. Charlie e un copil foarte haios, dar uneori e ca un pisoi rătăcit — trece prin viață împiedicat și derutat, fără să-și dea seama ce se petrece în jur. N-aș zice că sunt o persoană bună la inimă sau mai știu eu ce. Pur și simplu *trebuie* să-l ajut.

Însă Charlie nu acceptă întotdeauna să-l ajut. Îi place să se descurce în felul său. Mama zice că e un spirit liber, dar eu aș spune mai degrabă că e un țicnit. În sensul cel mai bun al cuvântului, desigur.

Chiar și când era copil mic se purta așa. I-a trebuit o veșnicie să învețe să meargă, dar nu s-a lăsat niciodată descurajat. Obişnuia să se târască într-un stil ciudat, împleticit — tata îi zicea „târâșul morsei“ — și se deplasa cu o viteză surprinzătoare. Odată, când avea aproape doi ani, mama l-a pus în țarcul de voiaj (supranumit „Cușca“, pentru că era singura cale de a-l face să stea locului) și a urcat la etaj cu treburi.

Când s-a întors, după zece minute, Charlie dispăruse. Ușa de la intrare era deschisă. Mama a crezut că fusese răpit și a fugit afară cuprinsă de o spaimă oarbă. Și acolo l-a găsit, traversa strada, târându-se ca o morsa, în timp ce în jurul lui mașinile frâneau violent și virau ca să-l ocolească.

Încercând apoi să lămurească ce se întâmplase, mama s-a gândit că Charlie se plictisise atât de tare, încât rupsesse cu dinții cusătura pânzei din plastic a peretelui pătuțului. Apoi trăsesse în lături cele două părți, ca să facă o gaură pentru evadare, traversase camera de zi, târându-se ca morsa, reușise cumva să deschidă ușa și o luase la goană.

S-a mai întâmplat ca într-o zi, când avea patru ani, să hotărască că nu-i plăceau propriile sprâncene. A spus că-l băgau în sperieți. Prin urmare, și le-a ras cu totul, folosindu-se de aparatul tatei. Tipic pentru Charlie. Am găsit sânge peste tot. Iar el arăta ca și când fusese atacat cu un decojitor de cartofi.

Ca să nu mai zic de întâmplarea în care a jucat rolul hangiului în piesa de teatru pusă în scenă la școală, despre nașterea Domnului. Avea o singură replică de memorat: „Îmi pare rău. Nu e loc la han“. Dar vorbim despre Charlie. După ce le-a spus Mariei și lui Iosif că pot înnopta în apartamentul nupțial (cine știe unde auzise el de așa ceva?) și că asinul va primi și el o cameră, L-a smuls pe Prunc de sub fusta Mariei, L-a ridicat, ținându-L de gleznă, și a vestit: „Priviți! Regele Ideilor!“ În înregistrarea video, aproape că se aude cum învățătoarea își pune mâinile în cap și spune: „Regele *Iudeilor*! Și pune-L la loc, asta se întâmplă a doua zi.“

Băieți invizibili

După ce ieșim de la magazinul lui Faruk, grăbim pasul de-a lungul străzii Plungington, înspre gară. Încă e extrem de devreme, așa că aerul de sfârșit de septembrie e răcoros și nu sunt mulți oameni în jur — câțiva patroni de magazin și de cafenele își ridică storurile și își întorc semnele cu *Deschis*; câțiva studenți merg împleticindu-se spre casă, după noaptea trecută.

Mă străduiesc să nu mă uit la niciunul dintre ei. Mă aștept să ne oprească cineva și să ne întrebe ce căutăm aici la ora asta sau dacă părinții noștri știu unde suntem, sau să sune la poliție. Dar mi se pare că nimeni nu ne bagă în seamă. Toți se gândesc la viețile lor. Suntem invizibili.

E un lucru bun. Trebuie să ajungem la gară și să urcăm în tren fără ca mama și tata să-și dea seama că am plecat. Dacă ar afla ce am de gând să fac, și-ar ieși cu totul din minți. Sunt incredibil de preocupați să-l protejeze pe Charlie.

Nici măcar nu-l lasă afară cu trotineta decât dacă iese cu o gardă de corp armată și cu toată gama de injecții făcute.

Mergând, încep să mă relaxez cât de cât. Cu fiecare pas suntem mai în siguranță. Trebuie doar să ne luăm biletele și să pornim. Dacă împarți lucrurile în etape mici, nu mai par atât de înspăimântătoare.

— Vrei un Jammy Dodger? întrebă Charlie, întinzându-mi pachetul.

Iau un biscuit și ciocnim, ca și cum biscuiții ar fi pahare de vin.

— Micul dejun al campionilor, spun eu.

O scurtă vreme mergem umăr la umăr, ronțăind biscuiții, fără să ne spunem nimic. Se întâmplă rar să fie tăcere când îl ai pe Charlie în preajmă și niciodată nu durează mult.

— Încă nu mi-ai zis unde mergem, spune el.

A găsit un băț și-l lovește de niște grilaje din dreptul unei biserici.

— Într-un loc fain, promit, spun eu, dar e încă prea devreme să-i zic. Ce zici să te verific la tabla înmulțirii? încerc eu să schimb subiectul.

Mereu încerc să-l ajut cu temele. Îi e greu la școală, pentru că nu se poate concentra și e cam hiperactiv. Mama spune că e o trăsătură comună copiilor născuți prematur. Mereu se ceartă cu profesorii pe tema asta, pentru că nu se poate aștepta din partea lui să învețe ca toți ceilalți, nu? Și, dacă l-ar lăsa să-și exerseze imaginația, în loc să se străduiască să-i umple bietul căpșor cu informații inutile, poate că ar avea o șansă să reușească în viață.

Mama se supără ușor când vine vorba de Charlie. Și cam are dreptate — lumea are impresia că e tare de cap, dar în anumite privințe e megadeștept. Numai că creierul lui e organizat altfel, asta-i tot.

Cu toate astea, profesorii au și ei dreptate. Când era în clasa a treia, a adus acasă o scrisoare în care scria: „Charlie nu a completat testul de ortografie de astăzi, pentru că se prefăcea că e țestoasă“. Povestea i-a părut hilară lui tata, care a lipit scrisoarea pe frigider.

— Tabla înmulțirii? Sâmbătă? spune Charlie, azvârlind bățul de pământ, cu mânecile largi ale puloverului lui zburând împrejur. Cruzime față de copii! O să sun la *RSPCA*¹.

— Ce? întreb eu. La societatea pentru *animale*?

— Da, răspunde Charlie, ca și când asta ar fi vrut să zică. O să le spun că ții un... un porc într-o cutie de pantofi și că... arunci cu săgeți de *darts* în el și că-l silești să fumeze țigări. O să te bage în închisoare și eu o să fiu în siguranță.

Chicotesc.

— Haide! La ce tablă a înmulțirii sunteți acum?

— La tabla cu unu, spune Charlie imediat. Unu ori unu face unu. Doi ori unu face d...

— Prostii! îl întrerup eu, împungându-l prietenește în braț. Nimeni nu învață tabla cu unu. Hai s-o facem pe cea cu opt. Unu ori opt face opt. Doi ori opt face...?

1 Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Societatea Regală pentru Prevenția Cruzimii față de Animale). (*N.t.*)

Charlie privește în zare și se scarpină în creștet.

— Ăăă... paișpe?

— Mai încearcă.

— Doișpe... nu, șaptișpe.

— N-are cum să facă șaptișpe, oftez eu, pentru că oricât m-aș strădui să am răbdare cu el, eu mă pricep la matematică și uneori e *foarte* frustrant când lucrez cu el. Am mai vorbit despre asta. Șaptișpe n-apare în nicio tablă. E număr prim.

Aici am greșit. Charlie începe numaidecât să vorbească despre altceva.

— Număr prim? Ca un fel de prim-ministru? spune el și, înainte să apuc să răspund, începe: Dacă eu aș fi prim-ministru, i-aș obliga pe toți să poarte jobene.

Ajungem la un semafor roșu și apăs butonul.

— Poftim? De ce? întreb eu, în timp ce creierul meu se chinuie să-i ajungă din urmă discursul.

— Pentru că-mi plac. În plus, așa aș fi mai înalt ca toți ceilalți.

— Dar și ceilalți ar purta jobene.

Charlie se gândește o clipă.

— Da. Dar numai prim-ministrul ar avea voie să poarte pantofi cu toc înalt.

— *In-credibil*, spun eu, umflându-mi obrazii și apăsând butonul din nou.

Fără să mă prevină, Charlie pășește înainte, în stradă, deși pe semafor abia a apărut omulețul roșu. Îl trag înapoi cu câteva clipe înainte ca o mașină să vuiască prin fața

noastră. Din fericire, mă aștept mereu ca Charlie să facă chestii de genul ăsta.

— Ai grijă!

Nu pricepe nicicum ce e ăla pericol.

— Marty, spune el, schimbând iarăși subiectul, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, de ce a trebuit să plecăm fără să le spunem mamei și tatei?

Îmi mușc buza. Știam că avea să pună întrebarea asta mai devreme sau mai târziu, așa că am pregătit deja un răspuns.

— N-am vrut să-i trezesc. Tata a venit de la serviciu abia după două noaptea.

Charlie se încruntă.

— Ești sigur că avem voie să ieșim atât de devreme?

— Da. Nu-i nicio problemă. Oricum, o să le scriu un mesaj când ajungem în tren.

— Cum o să faci asta? întrebă el fornăind.

— Cu telefonul, evident.

— Dar te-am văzut când ți-ai ascuns telefonul în sertarul pentru șosete, în timp ce mă îmbrăcam.

Nu răspund, concentrându-mă asupra degetului cu care apăs butonul iar și iar. V-am zis. *Le vede pe toate*. Are cameră de supraveghere în buric. Și, probabil, antene de satelit la sfârcuri.

— *De ce ai face așa ceva, Marty?* întrebă el mai departe. *Parcă ai vrea să nu ne poată contacta nimeni. Și, dacă trebuie neapărat să ascunzi ceva, ai face bine ca apoi să închizi sertarul, să știi.*

Apare omulețul verde și trag de Charlie, să traversăm strada.

— Mai ia un Jammy Dodger, bombăn eu.

Trebuie să fiu calm și optimist, așa că, pe restul drumului prin oraș, încerc să născocesc în gând o poezie.

VIAȚA E UNA

O poezie haiku

Viața e una
Deci de ce să nu mănânci
Biscuiți în zori?

de Martin Tompkins, 13 ani